

1819 og flere fremmede Love har anseet det for hensigtsmæssigt udtrykkelig at erklære for fuldbyrdet, saasnart Nogen er antaget til fremmed Krigstjeneste, uden Hensyn til om der t. Ex. er givet Haandpenge eller ikke —, turde der vistnok være god Tjæne til at bisalde den i Fd. 9 Juni 1819 opstillede Forskjel imellem, om Hvervingen stæer paa en Tid, da Landet er indviklet i Krig, eller paa en Tid, da dette ikke er Tilfældet; men de i den nævnte Forordning foreskrevne særdeles strænge Straffe, henholdsvis Strafarbejde fra 8 Aar indtil paa Livstid og Strafarbejde (eller Fæstningsarrest i strengeste Grad) fra 3 (eller efter Omstændighederne 2) indtil 8 Aar, bør uden Tvivl betydelig ned sættes, i hvilken Henseende det navnlig, hvad ulovlig Hverving i Krigstid angaaer, jo vel maa erindres, at det naturligvis — som i § 82 udtrykkelig fremhævet — er en Forudsætning, at Hvervingen ikke stæer til fjendelig Krigstjeneste, i hvilket Tilfælde Forholdet gaaer ind under § 80 1ste Stykke. Man har i Henseende til Bestemmelsen af Straffen for det omhandlede Forhold (henholdsvis Strafarbejde indtil 6 Aar og Fængsel, ikke, under 2 Maaneders simpelt Fængsel, eller Forbedringshuusarbejde indtil 2 Aar) i det Væsentlige sluttet sig til den tidligere Kommission, med hvilken man derimod ikke har været enig, forsaavidt efter sammes foreløbige Udkast Strafs Anvendelse, i Modsætning til Bestemmelsen i den nuzjældende Forordning 9 Juni 1819 § 2, skulde være indskrænket til det Tilfælde, at det var danske Undersaatter, der hvervedes. Som det udtales i Udkastets § 82, hører det til Begrebet om ulovlig Hverving, at den foretages uden Kongens Tilladelse, men ligesom det herefter neppe kan bestrides, at den uberettigede Hverving maa ansees som utilbørlig og usømmelig ligeoverfor Statsregjeringei, saaledes er det i og for sig ganske naturligt, at en Stat overhovedet ikke tillader nogensomhelst Hverving til fremmed Krigstjeneste indenfor sine Gennemærker, men forbeholder sig selv for mødende Tilfælde, at kunne disponere over alt i Landet værende Mandskab, og en Indskrænkning, som den ovenfor antydede, turde derhos have saameget Mere imod sig, som den hele Bestemmelse derefter vilde

være udsat for saare let at kunne eluderes; ikke at tale om, at det i mange Tilfælde vilde kunne være meget omdvisteligt, om en Hvervet skulde siges at være dansk Undersaat eller ikke. Det er fremdeles vistnok begrundet, ikke at fastsætte nogen Straf for den, der udenfor Krigstid her i Landet lader sig hverve af en dertil Uderettiget, og der turde neppe være Tjæne til at opstille en anden Regel for den herværende Ublændings Vedkommende, som her lader sig hverve paa en Tid, da Landet er indviklet i Krig. Derimod har Kommissionen maattet holde for, at det maa ansees for en skammelig og strafværdig Handling, naar en dansk Mand lader sig hverve til fremmed Krigstjeneste paa en Tid, da Fædrelandet er i Krig og derfor selv kan have Brug for og Trang til enhver af sine Sønners Arm; Straffen har man dog, med Hensyn til at Forholdet kan have en høist forskjellig Charakter, efter som Fædrelandet er stedt i større eller mindre Fare osv., meent at burde sætte til „Fængsel eller efter Omstændighederne Forbedringshuusarbejde indtil 1 Aar“ (Udkastets § 82, 2det Stykke). — Da det formeentlig er en farligere og mere strafværdig Handling at forlede det tjenstgjørende Mandskab i Hæren eller Flaaden til at rømme — navnlig, hvor det ikke er en enkelt men maastee flere og mange Solvater, der saaledes forføres —, end at hverve Personer, der ikke høre til Hæren eller Flaaden, efter som den første Forbrydelse mere directe end den sidstnævnte svækker Landets Forsvarsmidler, ogsaa paa Grund af det givne demoraliserende Exempel, har man troet at burde sætte Straffen i § 83 noget højere end i § 82, navnlig hvad dens Maximum angaaer. Om Straffen for det Mandskab, der rømmer, bliver der, ifølge Bemærkningerne til Udkastets 1ste Kapitel angaaende den nye Straffelovs Omraade, selvfølgelig ikke her Spørgsmaal; Bestemmelserne herom ville høre hjemme i den militære Straffelov.

Noget beflægtet med det i § 82 berørte, under visse Forudsætninger strafbare Forhold, at lade sig hverve til fremmed Krigstjeneste, er den Forbrydelse forsættelig at unndrage sig for Ophjælsen af sin Værnepligt. Loven af 2den Marts 1861 giver nu vel i § 18 særegne